

Włodzimierz Suleja

Urodził się 27 listopada 1948 r. w Kołaczkowicach k. Kłobucka. W latach 1966–1971 studiował historię na Uniwersytecie Wrocławskim. Doktorat na tejże uczelni uzyskał w 1977 r. Od 1972 r. był pracownikiem naukowym Instytutu Historycznego Uniwersytetu Wrocławskiego, gdzie też w 1992 r. otrzymał habilitację. W 1995 r. został profesorem WSP w Zielonej Górze (obecnie Uniwersytet Zielonogórski), gdzie w 1998 r. otrzymał tytuł profesora tytularnego, a dwa lata później objął stanowisko profesora zwyczajnego. W latach 2000–2013 był dyrektorem wrocławskiego oddziału IPN. W 2013 r. powrócił na Uniwersytet Wrocławski jako profesor zwyczajny w Instytucie Historycznym. Do IPN, po zwolnieniu w 2014 r., powrócił dwa lata później, by od stycznia 2018 r. do września 2020 r. pełnić funkcję dyrektora Biura Badań Historycznych.

Jako student aktywnie uczestniczył w wydarzeniach marcowych 1968 r. na UW. Od 1971 r. do IX 1981 r. był członkiem PZPR. W 1979 r. podjął współpracę z ukazującą się poza cenzurą „Res Publicą”. Pomiędzy Sierpniem i Grudniem, jako członek NSZZ „Solidarność”, do której wstąpił we wrześniu 1980 r., był redaktorem uczelnianych „Komunikatów NSZZ «Solidarność»” oraz członkiem powstałego przy wrocławskim MKZ (następnie ZR) Ośrodka Badań Społeczno-Zawodowych, a zarazem prelegentem Wszechnicy Solidarności. Po wprowadzeniu stanu wojennego był współredaktorem wydawanego w 1982 r. (V–XI) przez RKS pisma „Dziś i Pojutrze”; współpracował też z innymi podziemnymi tytułami. Współtworzył podziemną Radę Oświaty Niezależnej, przygotowując tu m.in. publikacje w ramach „Biblioteczki Ucznia” i „Biblioteczki Pracownika”. W 1984 r. napisał, opublikowaną w 1986 r. (dwa wydania), monografię „*Solidarność na Dolnym Śląsku 1980–1981* (jako Stanisław Stefański). We wrześniu 1985 r. został tymczasowo aresztowany i skazany w maju 1986 r. na osiem miesięcy więzienia w zawieszeniu na dwa lata. Od końca lat 70. i w latach 80. XX w. nieprzerwanie prowadził też działalność odczytową, głównie we Wrocławiu i w Wałbrzychu (m.in. w ramach Tygodni Kultury Chrześcijańskiej), obejmującą problematykę dziejów najnowszych Polski. W 2009 r. za konsekwentne propagowanie prawdziwego obrazu dziejów ojczystych został odznaczony przez Prezydenta RP śp. prof. Lecha Kaczyńskiego Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski. Od 2019 r. szczyli się również posiadaniem Krzyża Wolności i Solidarności.

Jego dorobek naukowy i publicystyczny obejmuje kilkaset pozycji, w tym ponad 30 książek, ponad 300 rozpraw naukowych w czasopismach krajowych i zagranicznych,

wydawnictwa źródłowe, recenzje oraz prace popularyzatorskie. Najważniejsze książki to: *Próba budowy zrębów państwowości w okresie istnienia Tymczasowej Rady Stanu* (Wrocław 1981), *„Solidarność” na Dolnym Śląsku* (Wrocław 1986), *Polska Partia Socjalistyczna. 1892–1948. Zarys dziejów* (Warszawa 1988), *Orientacja austro-polska w latach I wojny światowej (do aktu 5 listopada 1916 roku)* (Wrocław 1992), *Józef Piłsudski* (Wrocław 1995, 1997, 2004), *Kosynierzy i strzelcy. Rzecz o irredencji* (Wrocław 1997), *Tymczasowa Rada Stanu* (Warszawa 1998), *Dolnośląski Marzec '68. Anatomia protestu* (Warszawa 2006). W 2018 r. napisał syntezę dziejów Polski *Dawno to było. Przewodnik po historii Polski* (Warszawa 2019). Najnowsza wersja biografii Józefa Piłsudskiego nosi tytuł *Mundur na nim szary... Rzecz o Józefie Piłsudskim (1867–1935)* (Warszawa 2018), natomiast przekłady samej biografii bądź jej autorskie wersje ukazały się w Rosji, Białorusi, Ukrainie, Gruzji oraz Armenii (w najbliższym czasie również na Litwie).

Dodatkowe doświadczenia zawodowe obejmują sferę medialną. W latach 1990–1991 był redaktorem naczelnym „Dziennika Dolnośląskiego”, natomiast w latach 1992–1996 redaktorem naczelnym „Naszego Uniwersytetu”, pisma uczelnianej społeczności. Ponadto w latach 1992–1994 zasiadał w Radzie Programowej ORTV Wrocław.

Nieprzerwanie, pomimo zawieszenia członkostwa w 2000 r., współpracuje z dolnośląską Solidarnością, wspierając poczynania związku w propagowaniu najnowszych dziejów Polski ze szczególnym uwzględnieniem jego historii – od 2011 r. czuwa merytorycznie nad unikalną w skali kraju serią wydawniczą „Dolnośląska Solidarność, zwaną także „biało-czerwoną”, przybliżającą postacie nieżyjących już działaczy (również jako autor). Zasiada też w związkowych kapitułach odznaczeniowych. Nie należy do żadnej partii politycznej.